STAND DER MAAN.

7	September	LAATSTE KWARTIER.
13	»	NIEUWE MAAN.
20	»	EERSTE KWARTIER.
28	»	VOLLE MAAN.

WATERGETIJDEN.

			Hoog Water.	Laag Water.
31	ZATURDAG	's morg.	6-45	's av. 12-45
1	ZONDAG	»	7-30	» 1-30
2	MAANDAG . . .	»	8-15	» 2-15
3	DINGSDAG . . .	»	9-00	» 3-00

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1833. ZATURDAG, DEN 31sten AUGUSTUS. N°. 70.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

POST-KANTOOR.

ONAFGEHAALDE BRIEVEN OVER DE MAAND *AUGUSTUS.*

G. A. W. Andrée.	Z. Weijers.
H. J. Braam.	J. Williams.
M. Buschman.	
H. J. Broussoni.	*Koopvaardij.*
B. a Cohen.	J. A. de Lang.
M. C. Claver.	J. P. Meijer.
J. E. v. d. Ham.	M. Marcussen.
J. H. Hijne.	J. D. Diets.
J. G. Kruger.	W. Morell.
J. J. en L. A. de (Mesquita.	Schilwach.
G. Pringle.	*Garnizoen.*
Pilman.	A. Schacht.
M. J. Robles.	L. de Vries.
H. Romans.	M. Heil.
Tijndall.	

De Tweede Kommies ter Gouvernements Secretarij, belast met de waarneming der Posterij,

A. P. TIRION.

ADVERTENTIËN.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Uitgezeild.

Den 26sten Z. M. Transport-Schip *DORDRECHT*, Kapt. Luit. *F. Joncker*, over *Curacao* naar het Moederland.

NIEUWSTIJDINGEN.

EXTRACTEN uit de NIEUWE AMSTERDAMSCHE COURANTEN, van 1—4 Julij.

De jongste tijdingen uit NAUPLIA gaan tot 27 Mei. Volgens dezelve was Koning Otto met de Regentschap van daar vertrokken om eene voor de Residentie geschikte plaats te zoeken. De berigten der Architekten en Ingenieurs, welke vroeger tot dat zelfde einde naar Korinthe en Athene gezonden waren, waren in tegenspraak met elkander. In eenen partikulieren brief vindt men deswegens het volgende: »Korinthe scheen de minste waarschijnlijkheid voor zich te hebben wegens deszelfs ligging aan den uithoek van twee zeeboezems. Zoo lang de landengte niet doorgestoken is, mag men aldaar op geenen beduidenden handel rekenen. Wanneer echter deze groote en nuttige onderneming ten uitvoer zal gebragt zijn, zal zekerlijk de handel zich naar die wateren terug trekken, maar dan toch stellig eer naar de naburige havens op de kust van Attika en naar Aegina, dan op de minder veilige reden der landengte. Ook heeft men veel tegen Athene in het midden te brengen. De Architekt Guttenson, welke deswegens verslag te doen had, klaagt over den geest en de hebzucht der inwoners, die thans reeds dertigmaal de waarde begeerden voor den grond dien zij afstonden; over het gebrek en over dezelfde begeerigheid der arbeiders, welke op eenen Spaanschen daalder per dag aanspraak maakten; hij stalt voor om de hoofdstad in den Piraeus te plaatsen. Hier tegen beweren weder anderen, dat de hoofdstad eens rijks niet behoorde aan de zee te liggen; dat dit juist aan de grenzen was, want, de zee een onzijdig gebied zijnde zoude elke zeemagt tot onder de muren der stad kunnen komen. Koppenhagen en Lissabon hadden dit in de laatste tijden geleerd, even zoo goed als Konstantinopel. Het gewigt dezer gronden inziende, willen weder anderen eene nieuwe stad tot dat einde tusschen den Piraeus en Athene bouwen en dezelve Othonopolis noemen. Hierdoor zoude men echter in plaats tot de tijden van Perikles, tot die van Hadrianus geraken, die ook zijne nieuwe stad bij Athene Adrianopolis noemde

»Geen naam is zoo schitterend die niet voor dien van Athene verbleeken moet; het schijnt dus, dat men de vlakte om Akropolis keeren en het nieuwe Athene met de schoone havens Piraeus, Munychia en Phalerus en vervolgens met Porta-Pephti door effene en gemakkelijke straten verbinden zal, welke, ten minste naar den kant van den Piraeus, dan spoedig met voorsteden, tuinen, en villa's omgeven zullen zijn. De hebzucht der Atheners zoude men tevens kunnen te gemoet komen door het waardeeren der voor de openbare aanleggen bestemde tuinen en door de inwoners te nopen binnen eenen bepaalden tijd en naar een opgegeven plan te bouwen op straffe van hunne gronden aan den meestbiedenden te zien verkoopen, terwijl men de begeerlijkheid der arbeiders door het ontbieden van anderen doelmatig zoude kunnen bestraffen. Van zeer groot belang is het, dat voorloopig het gebied der oude en in ruinen liggende stad ten behoeve van regelmatige opgravingen geëffend en gebruikt worden kan."

De *Frankf. O. P. A. Zeitung* berigt uit TWEEBRUGGEN het volgende: Er heerscht alhier thans eene groote werkzaamheid onder de ambtenaren met de toebereidselen der groote politieke assises, welke weldra in Landau geopend zullen worden. Zoodra de akte van beschuldiging en de akte van renvooi aan de gevangene zullen beteekend zijn, hetgeen binnen acht dagen plaats zal hebben, zullen deze onder militair geleide naar Landau vervoerd worden. Zes derzelven hebben reeds hunne verdedigers gekozen. Dr. Wirth en Scharpff hebben nog geene keuze gedaan. Zoo men verneemt zal zich Wirth zelve verdedigen en eene redevoering van eenige dagen houden; niettegenstaande moet hem van ambtswege een verdediger toegevoegd worden.

Het dagblad van KARLSRUHE meldt uit die plaats: Heden was de Stenden-vergadering zeer nabij hare ontbinding. De Katastrophe ging echter gelukkig voorbij en beide partijen, de Kamer der Gedeputeerden en de Regering, zijn voldaan. De kwestien nopens de bondsbesluiten en het opheffen der wetten op de drukpers waren aan de orde van den dag, en er werd vooraf in eene geheime Zitting overlegd of deze onderwerpen openlijk of, zoo als de Regering zulks verlangde, in eene geheime Zitting zouden bediscussieerd worden. De commissie was voor de openlijkheid der beraadslagingen, en bijna alle afgevaardigden waren het eens, dat zulke belangrijke vragen niet behoorden in het geheim te worden. De Regering had gewigtige oorzaken om echter Zitting aan te dringen, en dreigde met eene ontbinding ingeval men zich met het voorstel der commissie vereenigde. Nadat veel voor en tegen gesproken was, zoude door den afgevaardigde Mittermaier, een voorstel tot vereffening des geschils gedaan zijn, namelijk om de zaak in twee gedeelten te splitsen, om dat gedeelte, hetwelk noodzakelijk openingen omtrent de verhouding tot de Duitsche bondsvergadering geven moet, in het geheim te bediscussieren, terwijl het tweede gedeelte, waarvan het onderwerp is de door de Regering zonder medewerking der Stenden gedane opheffing der wet op de drukpers, in eene openbare Zitting zoude verhandeld worden. De Kamer nam dit vereffenings-voorstel met eene meerderheid van vijftig stemmen aan, en de Regerings-kommissarissen zouden zich insgelijks met dezelve vereenigd hebben.

Uit FRANKFORT, meldt men:

Omtrent de oostersche aangelegenheden behelst een brief uit Semlin, 3 Junij, de volgende bijzonderheden:

»Bij den handelstand heerscht nog altijd bezorgheid wegens den afloop der oostersche zaken. De brieven uit Konstantinopel drukken vrees uit voor eene vredesbreuk tusschen de groote mogendheden, indien niet spoedig alle aanleidingen tot strijd uit den weg genomen worden. De Porte, die daardoor

het meest zoude lijden, wendt alle pogingen aan, om een terugtogt der arabische armee te bespoedigen, ten einde daardoor van de hulp of de raadslagen van vreemden verlost te worden. De Sultan, welke persoonlijk het meeste vertrouwen in de russische regering stelt, moet door zijne ministers onophoudelijk worden aangezocht, om de russische troepen zoo spoedig mogelijk te verwijderen, vermits derzelver tegenwoordigheid den Franschen mishaagt. Deze laatsten schijnen, om zoo te zeggen, zich zitting en stem in den divan te hebben verschaft. De verder vooruitziende inwoners der hoofdstad wenschen daarentegen, dat men, ter verzekering der openbare veiligheid, eene krijgsmagt nog bij zich zoeke te houden, wier goed gedrag het vroeger tegen haar opgevatte vooroordeel geheel heeft doen vervallen.

»Men is niet meer vijandig tegen de Russen gestemd, maar beschouwt hen thans als de natuurlijke beschermers der Porte. Slechts de, onder franschen of arabischen invloed staande personen willen hun baatzuchtige oogmerken doorschrijven, en trachten den ouden haat tegen hen bij de lagere volksklassen te onderhouden. Dit is hun tot nog toe kwalijk gelukt; zij hebben tot hun leedwezen moeten zien, dat het volk koel bleef en zelfs vrouwelijk met de russische matrozen omging. Geen wonder, dat zij den Sultan op eene andere wijze vrees trachten in te boezemen, en hem voor de Franschen bang zoeken te maken, indien hij zich langer aan de russische bescherming overgeeft, en niet *hunne* ingevingen opvolgt. Hiertoe echter schijnt de Sultan niet geheel te kunnen besluiten, ofschoon hij geene vaste meening heeft, en meestal zich door den eersten indruk laat beheerschen. Een goed onderrigte frankische bankier schrijft daaromtrent het volgende:

»Ik sprak voor eenige dagen met den dragoman van een gezantschap veel over de tegenwoordige betrekkingen, en vernam, dat de Sultan den admiraal *Roussin*, die zich op eene zeer hevige en onvriendelijke wijze moet uitdrukken, vreest, en daarentegen graaf *Orloff*, wien hij reeds van vorige tijden kent, zeer toegenegen is; het kan dus geene verwondering baren, dat zijn gedrag dikwijls wispelturig is, en dat zulks ook den staatkundigen gang der Porte zeer ongeregeld maakt. De toegeeflijkheid jegens *Ibrahim-bassa* kwam grootendeels voort uit vrees voor den franschen gezant, die eene dreigende taal tegen den Sultan had aangenomen terwijl integendeel graaf *Orloff* zeer terughoudend moet wezen, en zich in 't geheel geenen aanmatigenden toon moet veroorloven. Dit bevestigt hem meer en meer in de gunst des Sultans, dewelke dan ook tot dus verre aan geene der inblazingen gehoor heeft gegeven, waardoor men hem zoowel tegen de russische gevolmagden als tegen de staatkunde van het petersburgsche kabinet in 't harnas poogde te jagen.

»De Sultan moet aan graaf *Orloff* nog onlangs bewijzen van zijne vriendschappelijke gezindheid hebben gegeven, door hem te verzoeken, om zich door niets van het spoor te laten brengen, maar overtuigd te wezen, dat hij (de Sultan) *Nicolaus* altijd dankbaar zoude zijn; — dat hij volkomen op deszelfs inzigten vertrouwde, en den graaf bezwoer, het hulpcorps zoo lang aan de kusten van den Bosporus gelegerd te laten, tot dat *Ibrahim-bassa* den terugmarsch over den Taurus in de daad volbragt zoude hebben. Graaf *Orloff* moet namelijk bedenkingen hebben geopperd omtrent geruchten, die ten nadeele zijner regering verbreid werden, en daarbij hebben verklaard, dat, indien de verwijdering der russische troepen den Sultan in 't minst aangenaam mogt zijn, hij oogenblikkelijk bevel zoude geven tot den aftogt, met dien verstande echter, dat deze wensch uit eigene beweging en niet op aandrang van vreemden te kennen werd gegeven. Dienvolgens zullen de russische troepen wel nog eenigen tijd in Konstantinopel blijven, en de admiraal *Roussin* zal er, ondanks zijne bedreigingen, denkelijk moeijelijk in slagen, om hen het turksche gebied te doen ontruimen voor dat *Ibrahim-bassa* over den Taurus teruggetrokken is, waartoe hij door de Porte met ijver wordt aangespoord."

MENGELINGEN.

AL IS DE LOGEN NOG ZOO SNEL, DE WAARHEID ACHTERHAALT HEM WEL.

Door alle eeuwen heen en in alle omstandigheden des maatschappelijken levens, is het bovenstaande spreekwoord proefondervindelijk gebleken waar te zijn. De logen moge een tijdlang met triomferenden trots het hoofd opsteken; een aantal eenlingen aan zijne verleidende leer en schoonklinkende verzekeringen boeijen; duizende harten voor zich innemen en aan zijne dienst cijnsbaar maken; duizende middelen bezigen, om zijn gebied zegepralend staande te houden: vroeg of laat komt het schandelijke, het verachtelijke zijner leer, zijner verzekeringen in al derzelver naaktheid aan het licht vroeg of laat rukt de hand des tijds den blinddoek van voor de oogen der misleide menschheid weg; vroeg of laat haalt de waarheid den snel voortstrevenden logen, door een gelukkig ongeluk in zijne vaart gestuit in; laat hem spoedig verre achter zich; ziet zich met de onvergankelijke eerekroon der overwinning verrijkt en ontvangt met nederige, natuurlijke, eigendommelijke, eenvoudigheid, met minzame lieftalligheid en hartelijke erkentenis de hulde eener aanzienlijke menigte van verlicht geworden volgelingen en vereerders.

Geldt dit alles van het maatschappelijke leven: niet minder proefondervindelijk bewezen is de triomf der waarheid op den logen in de staatkundige wereld. De looden schepter van eenen onbevredigden dwingeland het slagzwaard van eenen bloeddorstigen ATTILA moge, eenen geruimen tijd, het verdrukte menschdom doen sidderen, en regt en geregtigheid gekluisterd en gekerkerd houden: de gedenkboeken der geschiedenis en van onze eigene ervaring liggen voor ons open, en leeren het ons met sprekende bewijzen, dat de magt van duisternis en logen niet op den duur bestand is tegen die van licht en waarheid; dat regt en geregtigheid altijd hebben gezegevierd op onregt en onderdrukking, en de arglistigste eigenbaat, in den achtbaren tooi der staatkunde gehuld en op den zetel des gezags verheven, vroeg of laat, met schande en algemeene verachting overladen, altijd hare plaats heeft moeten inruimen aan billijkheid en rede.

De dagen, die wij tot hiertoe beleefd hebben, vertoonen ons in al deszelfs uitgestrektheid zulk een tafereel van wedstrijd tusschen waarheid en logen, tusschen regt en onregt, tusschen ligt en duisternis. Het dierbaar Vaderland, met welks belangen onze persoonlijke belangen op het naauwste verbonden zijn, gedurende bijna drie jaren de speelbal van buitenlandsch geweld en overheersching, ging eenen geruimen tijd door noodwang gebukt onder den looden schepter eener schandelijke coalitie, die zich welligt niets minder dan deszelfs volslagen ondergang ten doel scheen gesteld te hebben het dierbaar Vaderland, voor zulk eenen duren prijs, door een nooit te vergeten voorgeslacht, vrijgekocht; schier altijd in staatkundige moeijelijkheden gewikkeld geweest zijnde, en voor welks eer en behoud het Nederlandsche Volk nog, met de schitterendste bereidwilligheid, bij voortduring tallooze offers op het altaar van pligt en liefde uitstort, zagen wij ter prooi eener logenachtige staatkunde, wier handhavers, met schaamteloozen hoogmoed, voor het oog van geheel *Europa* durfden staande houden, dat de toestand, waarin wij ons bevinden, een sprekend gevolg van eigen schuld, is en eene billijke straf voor het niet gehoor geven aan de redelijke eischen van *Engeland* en *Frankrijk*. Met diepe verontwaardiging lazen wij de verzekering van den kwaadwilligen PALMERSTON, dat de gekozen en door het Engelsche ministerie aan Z. Britsche Majesteit aangeranden dwangmaatregel, het wederregtelijke *embargo* namelijk, het eenig overblijvende middel geweest is, om niet onmiddellijk eenen algemeenen oorlog op het vaste land te doen uitbarsten, en eindelijk tot eene gewenschte bemiddeling tusschen *Belgie* en *Nederland* te geraken; terwijl hij er met zegevierende zelfvoldoening bijvoegde, dat het bewuste *embargo* aanvankelijk reeds zooveel heilzaam nut had aangebragt, dat *Holland* daardoor aanmerkelijk schade leed. En die verzekering, dien triumfzang hoorden wij uit den mond van een' minister, wiens meesters, nog kort geleden, in zijne troonrede bij de opening van het parlement verklaarde, dat het belang van *Nederland* hem bijzonder ter harte ging; die verzekering, dien triumfzang hoorden wij uit den mond van een' minister, wiens meester in dezelfde troonrede verklaarde, dat hij, bij voortduring, reden van gerustheid had over de vredelievende gezindheden der Europesche mogendheid, hetwelk lijnregt streedt met PALMERSTONS gezegde, dat het *embargo* het uitbarsten van eenen algemeenen oorlog heeft moeten verhinderen. Maar nog meer: dezelfde logenmond trad, met nog hooggestemder fierheid, en wel als beschuldiger van Koning WILLEM, te voorschijn, dat, namelijk Zijne Nederlandsche Majesteit nog nimmer zijne toestemming tot eenig tractaat had willen geven, ter beslissing der Nederlandsch-Belgische kwestie, dan op zulke voorwaarden, die het *Belgie* onmogelijk maken deszelfs onafhankelijk te kunnen staande houden. Wij hebben slechts het oog te slaan op dat door *Pruissen* voorgesteld en door ons gouvernement met geringe wijzigingen goedgekeurd. Dragen de voorwaarden, daarin vervat, den stempel van onbestaanbaarheid voor *Belgie*, dan bepaalde de beschuldiging van PALMERSTON zich niet slechts tot Koning WILLEM, maar vooral ook tot Zijne Pruissische Majesteit; dan sluit de verklaring van den Britschen logenmond ook nog de hoogste beleediging aan laatstgenoemden monarch in zich. En nu het Nederlandsche gouvernement tot het ratificeren van een preliminair tractaat is overgegaan; nu het met nog sprekender proef heeft getoond, dat het inderdaad niets vuriger verlangt, dan eene eindelijke redelijke schikking: ontzenuwt die daad de logenachtige beschuldiging van PALMERSTON nu niet geheel en al?

Wie anders dan *Engeland* is de hoofddrijfveer der scheiding tusschen *Nederland* en *Belgie* geweest? Wat anders dan verdeeling en stichting van een aan Engelands wil cijnsbaar koningschap in *Belgie* is de laaghartige kuiperij van den Britschen zendeling PONSOBY geweest? Wat anders dan het zoeken van een eigen voordeel opleverd débouché, ten koste van alle Belgische fabrijken, ten koste van duizende en duizende broodelooze Belgen, is het hardnekkig dwingen van *Engeland* om eene vrije Scheldevaart? Waarlijk het laat zich naauwelijks verklaren, hoe eén staatsman, wiens daden en gezegden den toets der strenge regtvaardigheid, der reine waarheid behoorden te kunnen doorstaan, schaamteloos genoeg zijn onregt en logen heeft durven als verdedigingsmiddelen te bezigen, waar de stem van het algemeen gevoelen hem van het inconstitutioneelste gedrag openlijk heeft beschuldigd, waar rede en menschelijkheid, volksregt en volksvrijheid hem openlijk hebben aangeklaagd als haren eerloozen verkrachter?

Gelukkig voor ons de overtuiging, dat, hoe zegepralend de logengeest van het Engelsche gouvernement zijne alles overschreeuwende stem ook hebbe mogen verheffen; hoe vlug hij is voortgesneld op den weg der hatelijkste staatkunde: wij zullen en moeten, vroeg of laat, de geest van waarheid, van regt en billijkheid, dien geest onzer eeuw zien inhalen en overwinnen tot roem en eer van Hem, van wien licht en waarheid uitgaan, wiens almagtige hand uit een chaos van menschelijke boosaardigheden eene wereld van orde kan daarstellen, wanneer het oogenblik der vervulling, naar Zijne eeuwige wijsheid, daar is!

Ter Drukkerij van GEBROEDERS SERRES.